

Babrungas įteka į Miniją prieš pat Stonaičių HE, pastatytą ant Minijos upės 1920 m. Santakoje sumažėja Minijos srovės greitis, vanduo gilus, todėl labai lengva plaukti baidare. Babrungas įteka 129,9 km nuo Minijos žiočių, o elektrinės užtvanka yra 129,6 km; jos aukštis — 3,5 m. Elektrinė šiuo metu neveikia, liko tik užtvanka ir mūrinio pastato griaučiai dešiniajame krante. Ties užtvanka, kairiajame krante, yra Karklėnų kolūkis milijonierius, kuriame gerai tvarkomas mėsos ir pieno ūkis. Jo centras — toliau nuo upės.

Minijos vagoje, žemiau Stonaičių užtvankos, daug akmenų, sausą vasarą maža vandens. Taip vargti tenka keletą kilometrų, kol kairiajame krante praplaukiami Šložiai ir už 3 km dešiniajame krante Kleipščiai, medinis lieptas per upę. Pakutuvėnų kaimas yra kairiajame Minijos krante, turi apie 200 gyventojų. Iš šiaurės vakarų į pietryčius kaimas tęsiasi apie keturis kilometrus. Iš vakarų ir pietvakarių prie jo prisišlieja Pakutuvėnų miškas. Kaimas priklauso tolimiausiai Aleksandravo kolūkio brigadai.

Po kokių 2—3 posūkių priplaukiame tą vietą, kur iki Didžiojo Tėvynės karo veikė vandens malūnas ir lentpiūvė. Vanduo į malūną patekdavo kanalu, kuris ėjo į kairę nuo upės, ir vėl įtekėdavo į Miniją už kelių šimtų metrų nuo vingio. Čia buvęs ir aukštas medinis tiltas per Miniją.

Dar praplaukę kelis vingius upe, kurios dugne yra didelių akmenų, o vietomis nemažų jų telkinių, įveikę rėvas ir seklumas, už 7,5 km nuo Stonaičių užtvankos, šalia gražuolio ažuolo, kairiajame krante, pūpso Pakutuvėnų piliakalnis. Vietinių gyventojų jis vadinamas Pilele, yra respublikinės reikšmės archeologinis paminklas. Neplatus, kelių metrų aukščio pylimas yra prie upės, nutįsęs keliolika metrų išilgai kranto.

Žemiau Pilelės Minijoje vėl daug rėvų, stambių akmenų. Krantuose — sausi lapuočių miškai, ypač gausu jų dešiniajame krante. Už 0,5 km žemiau piliakalnio upėje stambus „Čeraunyko“ akmuo. 120 Minijos km iš dešinės įteka Varlupis — pats trumpiausias Minijos intakas — vos 3,2 km ilgio ir 5,2 km² baseino ploto. Ties Norvaišių kaimu matyti išgriauto vandens malūno užtvankos liekanos. Kiek žemiau praplaukiame po kabančiu „beždžionių tiltu“. Jis laikosi ant lynų ir, vėjo pučiamas, siūbuoja į šonus. Norvaišių kaimas — kelių kilometrų ilgio. 1967 m. LTSR Liaudies buities muziejaus ekspedicija Stasės Daukšienės sodyboje aptiko, atrodo, paskutinį Žemaitijoje numą. Tais pačiais metais jis perkeltas į LTSR